

U S T A W A

z dnia <data wydania aktu> r.

o broni i amunicji do użytku cywilnego

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady nabywania i posiadania broni i amunicji do użytku cywilnego, a w szczególności zasady:

- 1) wydawania i cofania pozwoleń na broń;
- 2) rejestrowania, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji;
- 3) przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji;
- 4) posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców;
- 5) funkcjonowania strzelnic;
- 6) gromadzenia broni i amunicji w zbiorach muzealnych.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno- Skarbowej, Służby Więziennej oraz innych państwowych i samorządowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- 3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy straży granicznych państw członkowskich Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej w związku z wykonywaniem, za zgodą właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej, zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;

- 4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy policji, w tym biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295);
- 5) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;
- 6) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 283, z późn. zm.¹⁾).
- 7) broni i amunicji wwożonej na terytorium RP przez funkcjonariuszy organów ścigania w związku z realizacją wspólnych działań i szkoleń na zaproszenie Komendanta Głównego Policji.

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) amunicja – jest to nabój scalony lub rozdzielnego ładowania do strzeleckiej broni palnej lub jego komponenty zawierające materiały wybuchowe, chemiczne środki obezwładniające lub zapalające albo inne substancje, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu lub materiał wybuchowy miotający w postaci prochu;
- 2) broń gazowo-alarmowa – broń palna, w której stosuje się naboje gazowe lub alarmowe, przeznaczona do miotania chemicznych środków obezwładniających lub wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych, konstrukcyjnie niezdolna do miotania pocisków, za wyjątkiem ładunków pirotechnicznych miotanych przy wykorzystaniu nasadki;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1893 oraz z 2016 r. poz. 544, 1250 i 1579.

- 3) broń palna – jest to broń, w której do miotania pocisku lub substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub naboju pirotechnicznych lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych wykorzystywana jest energia produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego;
- 4) broń pneumatyczna – jest to broń, w której do miotania pocisku wykorzystywana jest energia sprężonych gazów, innych niż powstałe w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego;
- 5) strzelecka broń palna – jest to przenośna broń palna wyposażona w lufę, która jest przeznaczona do miotania pocisku lub może zostać przerobiona tak, aby miotała pocisk w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, o najmniejszej średnicy części prowadzącej przewodu lufy poniżej 20 mm za wyjątkiem granatników i broni sygnałowej.
Przedmiot uznaje się za możliwy do przerobienia w celu miotania pocisku w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może zostać przerobiony w tym celu.
- 6) strzelecka broń palna bruzdowana – jest to strzelecka broń palna, w której przewód lufy lub jego część ma wzdłużne wyżłobienia (bruzdy), wykonane w postaci linii śrubowej;
- 7) strzelecka broń palna długa – jest to strzelecka broń palna inna niż strzelecka broń palna krótka;
- 8) strzelecka broń palna gładkolufowa – jest to strzelecka broń palna z gładkościennym przewodem lufy;
- 9) strzelecka broń palna jednostrzałowa – jest to strzelecka broń palna niemająca magazynka lub bębna naboju, wymagająca ręcznego wprowadzenia każdego naboju do komory naboju;
- 10) strzelecka broń palna krótka – jest to strzelecka broń palna, w której długość lufy nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm; D
- 11) strzelecka broń palna powtarzalna – jest to strzelecka broń palna wyposażona w magazynek, bęben naboju lub inny mechanizm zasilający, w której wszystkie

- czynności związane z przeładowaniem wykonuje strzelający za pomocą mechanizmów ręcznego przeładowania;
- 12) strzelecka broń palna rozdzielnego ładowania – jest to strzelecka broń palna, w której wykorzystuje się wyłącznie naboje rozdzielnego ładowania;
 - 13) strzelecka broń palna samoczynna – jest to strzelecka broń palna, w której przeładowanie następuje automatycznie po każdym strzale i która umożliwia strzelanie wyłącznie ogniem ciągłym lub seryjnym;
 - 14) strzelecka broń palna samoczynno-samopowtarzalna – jest to strzelecka broń palna, w której przeładowanie następuje automatycznie po każdym strzale i która umożliwia strzelanie zarówno ogniem ciągłym, seryjnym, jak i pojedynczym;
 - 15) strzelecka broń palna samopowtarzalna – strzelecka broń palna, w której przeładowanie następuje automatycznie po każdym strzale i która umożliwia strzelanie wyłącznie ogniem pojedynczym;
 - 16) broń szkolna – jest to broń wyprodukowana w celach szkoleniowych w sposób uniemożliwiający miotanie i przeznaczony do celów szkoleniowych. Sposób uniemożliwiający miotanie oznacza sytuację, gdy uzyskanie przez broń szkolną zdolności miotania nie jest możliwe bez podjęcia czynności specjalistycznych. Broń szkolna w swojej konstrukcji zawiera jedynie istotne komponenty broni niezdatne do użytku, których nie można wykorzystać w broni palnej zgodnie z ich przeznaczeniem.
 - 17) kaliber – jest to parametr broni określony wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo wartością zawartą w oznaczeniu wzoru naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania – wyrażona w jednostkach długości lub wagomiarowo najmniejsza średnica przewodu lufy;
 - 18) wzór naboju – przyjęty zbiór parametrów technicznych i nazw określających w sposób jednoznaczny dany nabój;
 - 19) ładunek miotający - jest to materiał wybuchowy, ~~lub~~ kombinacja materiałów wybuchowych lub mieszanina wybuchowa, w ilości określonej dla danego rodzaju amunicji, które w wyniku reakcji chemicznej wytwarzają produkty gazowe zdolne do miotania pocisku lub chemicznego środka obeszwałniającego lub do wytwarzania efektów dźwiękowo wizualnych;

- 19) materiał wybuchowy – jest to materiał wybuchowy o którym mowa w art. ...3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją, oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 20) nabój – urządzenie przeznaczone do oddania jednego strzału z broni palnej, składające się z komponentów w postaci: elementu inicjującego reakcję chemiczną ładunku miotającego, w szczególności w postaci spłonki, z ładunku miotającego, z pocisku lub elementu go zastępującego, a w przypadku nabojów zespolonych – także z elementu łączącego wszystkie pozostałe części, w szczególności w postaci łuski;
- 21) nabój ślepy – niezawierający pocisku nabój, którego funkcją jest generowanie silnego efektu dźwiękowego lub wizualnego, w tym nabój alarmowy przeznaczony do użycia w broni alarmowej;
- 22) nabój gazowy – niezawierający pocisku nabój, wypełniony chemicznym środkiem obezwładniającym;
- 23) nabój rozdzielnego ładowania – nabój, w którym co najmniej jeden z jego komponentów jest ładowany do broni oddzielnie;
- 24) pocisk – komponent naboju miotany z broni palnej, służący do oddziaływania na cel;
- 25) reprodukcja broni czarnoprochowej – jest to strzelecka broń palna rozdzielnego ładowania, przystosowana do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, odwzorowująca broń wytworzoną przed 1885 rokiem, z zachowaniem jej funkcjonalności;
- 26) replika broni – jest to przedmiot, który ma wygląd broni palnej, lecz został wytworzony w sposób uniemożliwiający jego przerobienie tak, aby miotał pocisk w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego; D
- 27) istotne komponenty – oznaczają lufę, szkielet, komorę zamkową, w tym górną i dolną komorę zamkową, bęben lub zamek strzeleckiej broni palnej;
- 28) przekrój broni – jest to przedmiot mający wygląd broni palnej, sporządzony z części broni, służący do prezentacji sposobu działania mechanizmów broni, niezawierający części broni lub istotnych komponentów, które można wykorzystać zgodnie z ich przeznaczeniem w broni palnej.

- 29) broń pozbawiona cech użytkowych – jest to strzelecka broń palna, którą uczyniono trwale niezdolną do użytku w wyniku pozbawienia jej cech użytkowych poprzez zapewnienie, aby wszystkie istotne komponenty danej strzeleckiej broni palnej stały się trwale niezdadne do użytku i niemożliwe do usunięcia, zastąpienia lub modyfikacji w sposób, który umożliwiłby przywrócenie strzeleckiej broni palnej cech użytkowych jakąkolwiek metodą, i dla której zostało wydane świadectwo pozbawienia cech użytkowych zgodnie z wymogami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku, zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/2403”.
- 30) broń salutacyjna i akustyczna – jest to strzelecka broń palna, która została specjalnie przerobiona w celu strzelania ślepymi nabojami.
- 31) broń alarmowa i sygnałowa – są to urządzenia z uchwytem na nabój, przeznaczone wyłącznie do strzelania ślepymi nabojami oraz do wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub pirotechnicznych nabojów sygnalizacyjnych i których nie można przerobić tak, aby miotały pocisk w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego.

2. Ilekroć w niniejszej ustawie jest mowa o „broni” bez bliższego określenia, rozumie się przez to łącznie:

- 1) strzelecką broń palną;
- 2) broń sygnałową;
- 3) broń gazowo-alarmową;
- 4) broń pneumatyczną;
- 5) broń neurobalistyczną – przez którą rozumie się ~~przenośną~~ broń cięciwową w postaci kusz,
- 6) urządzenia przeznaczone do miotania chemicznych środków obezwładniających, inne niż ręczne miotacze gazu obezwładniającego;
- 7) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej;**
- x) broń szkolną;
- 8) broń przeznaczoną do walki wręcz w postaci ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,

Art. 4. Broń strzelecka dzieli się na strzelecką broń palną zgodnie z kategoriami strzeleckiej broni palnej i amunicji do strzeleckiej broni palnej określonymi w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 2018 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją, oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 5. Poza przypadkami określonymi w ustawie zabronione jest nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni, broni palnej oraz amunicji.

~~**Art. 6.** Zabronione jest nabywanie, posiadanie, zbywanie i używanie urządzeń wylotowych przystosowanych do tłumienia dźwięku spowodowanego wystrzałem z broni palnej oraz luf będących jednocześnie elementem konstrukcyjnym takiego urządzenia.~~

Art. 7. Zabronione jest posiadanie amunicji:

- 1) z pociskami przeciwpancernymi, wybuchowymi lub zapalającymi albo wypełnionych innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu oraz pocisków do takiej amunicji;
- 2) z pociskami klasyfikowanymi przez producenta albo wytwórcę jako przeciwpancerne lub o podwyższonej przebijałości, których rdzenie będą charakteryzowały się twardością równą lub wyższą niż 50 HRC, a także pocisków do takiej amunicji;
- 3) do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi w celu zwiększenia zdolności do zadawania ran, w tym z pociskami z niepełnym płaszczem, pokrytym dnem i wgłębieniem wierzchołkowym, z wyjątkiem amunicji stosowanej do celów myśliwskich lub sportowych;
- 4) z pociskami podkalibrowymi, z płaszczem lub elementem wiodącym wykonanym z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem amunicji przeznaczonej do strzelania z broni gładkolufowej;
- 5) wytworzonej niefabrycznie, w tym także takiej, do której wytworzenia wykorzystywane są fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską sportową lub do celów szkoleniowych ~~kolekcjonerskich.~~

Art. 8. íX • CE}v}}v i •š }|vÇÁ v] %oCEì CE• l CE}v] ìu] v] i
l o] CE oµ %oCEì ìv ì v] U Á •ì ì P•ov}']-al%oCEìveCE
CE}v] } uµv] i] 'o %o iU }•š}•}Áµi i } ÁÇ•šCEì o v] %o}]•lµX
îX WCEì CE• l] CEZ v]UÁ } Áš µCEŠX íU µÁ ì •]' ì ÁÇšÁ CEì v] CE}

Art. 9. íX : ì o] i •š š} µì • v]}}v ÁìPo' u] ì%o] ì w•šÁ %o w•
%oµ o] ìv P}U u]v]•š CE Ás ']ÁÇ } •%oCE Á Á Áv'šCEìvÇ Z u}ĭ
CE}ì%o}CEì ì v] U v } •ì CEì] š CEÇ šo}CE]µù' %o w•šÁ U v ì • }l
w} v] •] v]µ } Á•ì o] i CE}v] oµ v] lš•CEÇ Z i i CE} ì i•ÁU ì l ì
ÁìPo' ì] %o}šCEì ' ì %o Áv] v] ì%o] ì w•šÁ %o w•šÁ] %o}CEì lµ
îX • l ìU } lš•CEÇ u u}Á Á µÇ•X l]UZ }šÇ %Ç}•Á•ì i Ç Z CE}w ìP}
ì %oCEì %o}• u] v]v] i•ì i µ•š ÁÇU ì ÁÇs ì v] u }•• %o}•] i Ç
%o}ìÁ}o v] v CE}w ÁÇ v P} %o} u]}}š}uU6]st.š1•CE Ç, Zl 6u,gráz Á CE šX
}•• U } lš•CEÇ Z U]Ást. Ái wCE.ŠX

Z}ì ì] s î

W}ìÁ}o v] v CE}w

Art. 10. íX CE}w •šCEì o l] uµv] i' } š i CE}v]U u}ĭv %o}•]
%o}ìÁ}o v] v CE}wX

îX W}ìÁ}o v] v CE}w ÁÇ i v Áv]}}• l }•} Ç o } %o} u]}}šµ •ls
ÁÇ v] %o}ìÁ}o v] vÁ vCEZwU o i cÁv]}}•lµi Çu_U Á CE} ì
u]v]•šCE Çiv iU l}u v vš Á}i Á• ìl] W}o] i] Ás ']ÁÇ ì ÁìPo'
%o} Çšµ oµ •] ì] ' Áv]}}•lµi P}U Á %oCEìÇ%ot Áß 'ĭ]]ÁvQ CEìÇ ì
l}u v vš } ì] sµ , v CEu CE]ĭ t]ĭ}•l}Á ii t}CEP v u] Ás ']ÁÇu]_X
îX t Çìi] }lCE 'o •]' o }CEììCE}l}Çu CE}v]U] ì ' i v}•š l CE}
v lš•CE ÁÇ v} %o}ìÁ}o v] v CE}wX

ðX tÇ v] %o}ìÁ}o v] v CE}w %o}šÁ] CE ì •]' o P]šÇu i %o}•]

Art. 11. Pozwolenia na CE}w v] ÁÇu P •]' Á %oCEìÇ%o lµW

- 1) µĭÇÁ v] CE}v]}}šµ %oCE}Á ì P%oCEìCEì µvì}•šv]l•Á •šCEì o v] strzelnicy;
- 2) µĭÇÁ v] CE}v] •ÇPv s}Á i } o•Á ÁìÇÁ v] %o}u} ÇU poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji

rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji;

- 3) dysponowania bronią przez przedsiębiorców uprawnionych do wytwarzania lub obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji, w tym przyjmowania broni w celu jej naprawy, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub do czasowego przechowania lub komisji, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 4) dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych;
- 5) posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed 1885 r. lub jej reprodukcji;
- 6) posiadania broni szkolnej
- 7) posiadania broni pneumatycznej, w której energia kinetyczna pocisku opuszczającego lufę nie jest zdolna przekroczyć 17 J w odległości 1 metra o wylotu lufy;
- 8) posiadania broni neurobalistycznej w postaci kusz, w której do miotania wykorzystywana jest sprężystość materiałów, o sile naciągu nieprzekraczającej 500 N;
- 9) posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA;

Art. 12-1. Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności do celów:

- 1) ochrony osobistej – osobom, w stosunku do których istnieje stałe i szczególne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia, w szczególności były ofiarą przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu lub grożono im popełnieniem takiego przestępstwa;
- 2) łowieckich – osobom posiadającym uprawnienia do wykonywania polowania, ustalone na podstawie ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1295 ze zm.);
- 3) sportowych – osobom, które udokumentują członkostwo w zrzeszonym w związku sportowym stowarzyszeniu sportowym o charakterze strzeleckim oraz udowodnią czynny udział w działalności statutowej;
- 4) rekreacyjnych – osobom, które udokumentują członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim lub działającym na rzecz obronności lub bezpieczeństwa

państwa założonych w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej lub ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz udowodnią czynny udział w działalności statutowej;

- 5) kolekcjonerskich – osobom, które udokumentują członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim oraz udowodnią czynny udział w działalności statutowej;
- 6) pamiątkowych – osobom, które udokumentują nabycie broni w drodze spadku, wyróżnienia lub dla upamiętnienia zajmowania stanowiska lub pełnienia funkcji;
- 7) szkoleniowych – osobom, które udokumentują posiadanie uprawnień do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie szkoleń o charakterze strzeleckim;
- 8) rekonstrukcji historycznych – osobom, które udokumentują członkostwo w stowarzyszeniu, którego statutowym celem jest organizowanie rekonstrukcji historycznych oraz udowodnią czynny udział w działalności statutowej.

2. Pozwolenie na broń, wydane w celach, o których mowa w ust. 1 uprawnia do posiadania tłumika huku do broni wskazanej w tym pozwoleniu.

Art. 13. 1. W uzasadnionych przypadkach organ właściwy może wydać osobie pozwolenie na broń na zasadach przewidzianych dla pozwolenia na broń wydawanego do celów ochrony osobistej, jeżeli:

- 1) osoba wnioskująca posiada broń na podstawie pozwolenia na broń do celów, o których mowa w art. 12 pkt 2-4 i 7 przez okres co najmniej pięciu lat;
- 2) w okresie 10 lat przed złożeniem wniosku nie cofnięto jej pozwolenia na broń;
- 3) wyniki przeprowadzonych w okresie 5 lat przed złożeniem wniosku kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy u osoby wnioskującej nie wskazywały istotnych nieprawidłowości.

2. Do pozwoleń wydanych w trybie niniejszego artykułu nie stosuje się art. 34 ust. 3. Organ właściwy może także cofnąć takie pozwolenie na broń, jeżeli wyniki kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy u osoby posiadającej pozwolenie na broń wskazały istotne nieprawidłowości.

Art. 14. 1. Organ właściwy może wydać pozwolenie na broń na zasadach przewidzianych dla pozwolenia na broń wydawanego do celów ochrony osobistej żołnierzowi zawodowemu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, funkcjonariuszowi Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej lub Służby Więziennej, w służbie czynnej, który posiada:

- 1) służbową broń palną przydzieloną na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) co najmniej pięcioletni staż służby;
- 3) pozytywną opinię przełożonego, w szczególności w zakresie wyników treningu strzeleckiego.

2. Do pozwoleń wydanych w trybie niniejszego artykułu nie stosuje się art. 34 ust. 3.

3. Organ właściwy cofa pozwolenie na broń w przypadku, gdy osoba, której je wydano zakończyła służbę w formacjach, o których mowa w ust. 1 lub przestała spełniać przesłankę wskazaną w ust. 1 pkt 1, a może cofnąć pozwolenie, jeżeli wyniki kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy u tej wskazały istotne nieprawidłowości albo przestała spełniać przesłankę wskazaną w ust. 1 pkt 3.

Art. 15. 1. Pozwolenie na broń wydane do celów ochrony osobistej może być wydane na nie więcej niż łącznie dwie sztuki krótkiej strzeleckiej broni palnej powtarzalnej,

2. Pozwolenie na broń wydane do celów łowieckich może być wydane na broń dopuszczoną do wykonywania polowań na podstawie odrębnych przepisów.

3. Pozwolenie na broń wydane do celów sportowych może być wydane na strzelecką broń palną:

- 1) bruzdowaną bocznego zapłonu, o kalibrze do 6 mm;
- 2) kategorii B bruzdowaną centralnego zapłonu, o kalibrze do 12 mm;
- 3) kategorii B gładkolufową;
- 4) przystosowaną do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego.

4. Pozwolenie na broń wydane do celów rekreacyjnych może być wydane na strzelecką broń palną:

- 1) krótką powtarzalną,
- 2) bruzdowaną bocznego zapłonu, o kalibrze do 6 mm.

5. Pozwolenie na broń wydane do celów kolekcjonerskich albo pamiątkowych może być wydane na broń strzelecką, o której mowa w ust. 2-4.

6. Pozwolenie na broń wydane do celów szkoleniowych może być wydane na broń strzelecką, o której mowa w ust. 1-3.

7. Pozwolenie na broń wydane do celów rekonstrukcji historycznej może być wydane na broń strzelecką, w tym broń strzelecką samoczynną, konstrukcyjnie przeznaczoną wyłącznie do strzelania amunicją ślepą.

Art. 16. 1. Obiektowe pozwolenie na broń wydaje się:

- 1) przedsiębiorcom i jednostkom organizacyjnym, którzy na podstawie odrębnych przepisów powołali wewnętrzne służby ochrony, jeżeli broń jest niezbędna do wykonywania przez te służby zadań wynikających z planu ochrony;
- 2) przedsiębiorcom, którzy uzyskali koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie określonym w koncesji;
- 3) podmiotom prowadzącym strzelnicę;
- 4) szkołom, organizacjom sportowym i łowieckim, stowarzyszeniom obronnym w celu szkolenia i realizacji ćwiczeń strzeleckich lub innym placówkom oświatowym oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony;
- 5) podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych;
- 6) przedsiębiorcom i jednostkom organizacyjnym, których pracownikom broń jest niezbędna do ochrony osobistej w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków pracowniczych związanych ze szczególnym narażeniem na zamach przeciwko życiu lub zdrowiu.

2. Do obiektowego pozwolenia na broń nie stosuje się art. 10 ust. 4, art. 12, art. 23 i 27.

Art. 17. 1. Obiektowe pozwolenie na broń dla podmiotów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz organizatorów kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony może być wydane na:

- 1) broń strzelecką w postaci pistoletów samoczynno-samopowtarzalnych o kalibrze od 6 mm do 12 mm,
- 2) broń strzelecką w postaci karabinków samoczynnych albo samoczynno-samopowtarzalnych o kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm,
- 3) krótką strzelecką broń palną powtarzalną,
- 4) broń strzelecką samoczynno-samopowtarzalną, w postaci strzelb powtarzalnych o kalibrze wagomiarowym 12.

2. Obiektowe pozwolenie na broń dla podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3 może być wydane na broń strzelecką kategorii B, broń strzelecką, o której mowa w ust. 1 pkt 1) i 2).

3. Obiektowe pozwolenie na broń dla szkół, organizacji sportowych i łowieckich, stowarzyszeń obronnych lub innych placówek oświatowych może być wydane na broń strzelecką, o której mowa w art. 15 ust. 2-4.

4. Obiektowe pozwolenie na broń dla podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 5 może być wydane na broń strzelecką:

- 1) kategorii A lub B;
- 2) o której mowa w art. 15 ust. 7.

5. Obiektowe pozwolenie na broń dla podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 6 może być wydane na krótką strzelecką broń palną powtarzalną.

Art. 18. 1. Pozwolenie na broń uprawnia do posiadania amunicji do broni, której dotyczy.

2. Pozwolenie na broń wydane do celów pamiątkowych oraz obiektowe pozwolenie na broń wydane podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych na podstawie art. 17 ust. 4 pkt 1 nie uprawnia do posiadania amunicji.

3. Pozwolenie na broń wydane do celów rekonstrukcji historycznej oraz obiektowe pozwolenie na broń wydane podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych na podstawie art. 17 ust. 4 pkt 2 uprawnia do posiadania wyłącznie amunicji ślepej.

Art. 19. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji posiadacza broni, świadectwa broni oraz wzór legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, mając na względzie umożliwienie jednoznacznej identyfikacji osoby oraz broni, których dotyczą.

Art. 20. 1. Pozwolenie na broń może być wydane osobie, która:

- 1) ukończyła 21 lat;

- 2) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2017 r. poz. 882 ze zm.) lub znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej;
- 3) nie wykazuje istotnych zaburzenia funkcjonowania psychologicznego;
- 4) nie jest uzależniona od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych;
- 5) posiada miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za:
 - a) umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,
 - b) nieumyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu lub przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;
- 7) nie jest osobą stosującą przemoc w rodzinie w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390);
- 8) zdała egzamin, o którym mowa w art. 23, lub która jest zwolniona z tego egzaminu.

2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, Polskiego Związku Łowieckiego lub stowarzyszenia obronnego, pozwolenie na broń do celów odpowiednio: sportowych, łowieckich lub rekreacyjnych może być wydane osobie mającej ukończone 18 lat.

3. Wykaz stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń jest określony w załączniku nr 1 do ustawy.

4. Do wniosku o wydanie pozwolenia na broń wnioskujący dołącza orzeczenie lekarskie i psychologiczne potwierdzające spełnienie przesłanek z ust. 1 pkt 2-4 oraz informację z Krajowego Rejestru Karnego potwierdzającą spełnienie przesłanki z ust. 1 pkt 6.

Art. 21. 1. Organ właściwy może odmówić wydania pozwolenia na broń, jeżeli wnioskujący naruszył:

- 1) zasady przechowywania, przesyłania oraz noszenia broni i amunicji, o których mowa w art. 10, 50, 51, 54 lub 55;
- 2) obowiązek przedstawienia broni do zarejestrowania, o którym mowa w art. 41;
- 3) obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 66;
- 4) obowiązek zawiadomienia o zmianie, o której mowa w art. 67.

2. Organ właściwy może odmówić wydania pozwolenia na broń wnioskującemu, któremu cofnięto pozwolenie na broń na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 4.

Art. 22. 1. Osoby fizyczne mogą posługiwać się bronią podmiotów, o których mowa w art. 17 ust. 1, przy wykonywaniu zadań wymienionych w tym przepisie, po uzyskaniu dopuszczenia do posiadania broni z zachowaniem zasad określonych w art. 20, i po spełnieniu wymogów określonych w art. 23 i art. 27 oraz zatrudnieniu przez te podmioty.

2. Wymóg zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób posiadających licencję zawodnika, trenera lub sędziego strzelectwa sportowego, nadaną przez polski związek sportowy w rozumieniu odrębnych przepisów, podczas uczestnictwa, organizacji lub przeprowadzania strzeleckich zawodów sportowych.

3. Osoby, o których mowa w ust. 2, są zwolnione z egzaminu określonego w art. 23 w zakresie broni sportowej, jeśli zdały taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

4. Dopuszczenie do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez organ właściwy, w której określa się rodzaj broni, której dotyczy.

5. Wydanie decyzji o dopuszczeniu do posiadania broni potwierdza się legitymacją osoby dopuszczonej do posiadania broni.

6. Dopuszczenie do posiadania broni nie jest wymagane w przypadku krótkotrwałego przekazania broni osobie biorącej udział w realizacji filmów lub innych przedsięwzięć artystycznych przez osobę posiadającą dopuszczenie do posiadania broni na podstawie obiektowego pozwolenia na broń wydanego podmiotowi, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 5. Przekazanie broni musi nastąpić w sposób i na warunkach zapewniających osobie posiadającej dopuszczenie do posiadania broni możliwość nadzoru nad bronią i po przeprowadzeniu instruktażu dla osoby, której broń przekazano, na temat bezpiecznego posługiwania się bronią.

Art. 23. 1. Wnioskujący jest obowiązany zdać egzamin złożony z:

- 1) części teoretycznej – obejmującej sprawdzenie znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz zasad bezpiecznego obchodzenia się z bronią;
- 2) części praktycznej – obejmującej sprawdzenie umiejętności strzeleckich i praktycznego posługiwania się bronią.

2. Od egzaminu zwolnieni są żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, a w zakresie broni do celów

łowieckich – członkowie Polskiego Związku Łowieckiego, którzy zostali dopuszczeni na mocy odrębnych przepisów.

3. Wnioskujący o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych jest obowiązany zdać egzamin, organizowany przez polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, 1170 i 1171).

4. Osoba posiadająca pozwolenie na broń jest zwolniona z egzaminu w zakresie rodzaju broni, na który posiada to pozwolenie lub dopuszczenie.

5. Polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, prowadzi centralny zestaw pytań egzaminacyjnych wykorzystywanych podczas egzaminu, o którym mowa w ust. 3. Centralny zestaw pytań egzaminacyjnych jest udostępniany do wiadomości publicznej.”;

Art. 24. 1. Komendant Główny Policji prowadzi centralny zestaw pytań egzaminacyjnych, który jest udostępniany do wiadomości publicznej poprzez publikację na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Komendy Głównej Policji.

2. Część teoretyczna egzaminu polega na rozwiązaniu testu składającego się z 25 pytań wybranych z zestawu, o którym mowa w ust. 1.”

3. Odpowiedzi do testu zaznacza się na karcie odpowiedzi. Dopuszcza się dokonanie jednej poprawki w ramach jednego pytania. Nieprawidłowe zaznaczenie zdający otacza kółkiem i podpisuje.

4. Odpowiedzi na pytania do testu ocenia się w następujący sposób:

- 1) odpowiedź prawidłowa – 1 punkt;
- 2) odpowiedź nieprawidłowa lub brak odpowiedzi – 0 punktów.

5. Część teoretyczną uważa się za zdaną, jeżeli zdający uzyskał co najmniej 20 punktów.

6. Do części praktycznej egzaminu mogą przystąpić wyłącznie osoby, które zdały część teoretyczną.

7. Część praktyczna egzaminu obejmuje sprawdzenie przestrzegania szczegółowych zasad zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy, umiejętności prawidłowego rozkładania i składania, ładowania i rozładowywania danej broni, postępowania z bronią niesprawną w stopniu uniemożliwiającym dalsze strzelanie, określenia części broni oraz przeprowadzenie sprawdzianu strzeleckiego z użycia danego rodzaju broni. Część praktyczną egzaminu przeprowadza się na strzelnicy. Komisja może zadawać zdającemu pytania dotyczące zagadnień związanych z tą częścią egzaminu.

7. Szczegółowy zakres części praktycznej egzaminu dla poszczególnych rodzajów broni jest określony w załączniku nr 2 do ustawy.

8. W przypadku niezdania egzaminu zdający ma prawo do jednej poprawki egzaminu, przy czym w przypadku niezdania części:

- 1) teoretycznej egzaminu zdający zdaje ponownie egzamin w pełnym zakresie;
- 2) praktycznej egzaminu zdający zdaje egzamin tylko z tej części.

Art. 25. 1. Egzamin organizuje właściwy organ Policji, który powołuje komisję do przeprowadzenia egzaminu i wyznacza jej przewodniczącego oraz skład.

2. Komisja składa się z co najmniej trzech osób posiadających wiedzę i umiejętności praktyczne w zakresie posiadania broni i posługiwania się bronią, z których przynajmniej jedna osoba posiada uprawnienia instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego.

3. Za przystąpienie do egzaminu i poprawki egzaminu pobiera się opłatę. Opłata za egzamin nie może przekroczyć wysokości opłaty za wydanie pozwolenia na broń, a w przypadku poprawki egzaminu – wysokości 1/2 opłaty za wydanie pozwolenia na broń.

4. Opłata podlega zwrotowi, jeżeli osoba nie przystąpiła do egzaminu w wyznaczonym terminie z przyczyn losowych i złożyła udokumentowany wniosek o zwrot opłaty w terminie 30 dni od wyznaczonej daty egzaminu.

Art. 26. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb przygotowania egzaminu, szczegółowy zakres przedmiotowy egzaminu i sposób dokumentowania jego przebiegu oraz wysokość i sposób wnoszenia opłaty i jej zwrotu, mając na względzie sprawne przeprowadzenie egzaminu, rzetelne sprawdzenie wiedzy i umiejętności osób egzaminowanych oraz zapewnienie przejrzystości systemu wnoszenia i zwrotu opłat.

Art. 27. 1. Wnioskujący jest zobowiązany przedstawić organowi właściwemu orzeczenia lekarskie i psychologiczne, stwierdzające, że spełnia przesłanki, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4, i potwierdzające, że może dysponować bronią, wydane przez lekarza upoważnionego i psychologa upoważnionego, nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku.

2. Osoba posiadająca pozwolenie na broń obowiązana jest raz na 5 lat przedstawić organowi właściwemu orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w ust. 1, wydane nie wcześniej niż 3 miesiące przed upływem tego terminu. W przypadku wydania orzeczenia stwierdzającego, że nie spełnia ona przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4 i że nie może dysponować bronią, lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony są obowiązani zawiadomić o tym organ właściwy.

3. W przypadku ujawnienia okoliczności uzasadniających podejrzenie, iż osoba posiadająca pozwolenie na broń nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4, organ właściwy może zobowiązać tę osobę do niezwłocznego poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia wydanych orzeczeń. W przypadku wydania orzeczenia stwierdzającego, że osoba badana nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4 lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony są obowiązani zawiadomić o tym organ właściwy.

4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do osób wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2213), ubiegających się lub posiadających dopuszczenie do posiadania broni, którzy przedstawiają orzeczenia lekarskie i psychologiczne wydane w trybie przepisów tej ustawy.

5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów posiadają przydzieloną im broń służbową.

6. W przypadku ujawnienia okoliczności uzasadniających podejrzenie, iż osoba, o której mowa w ust. 5, ubiegająca się lub posiadająca pozwolenie na broń nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2-4, organ właściwy może skierować taką osobę na badania lekarskie i psychologiczne. W przypadku wydania orzeczenia stwierdzającego, że osoba badana nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4 lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony obowiązani są zawiadomić o tym organ kierujący, który zawiadamia o tym fakcie niezwłocznie kierownika jednostki organizacyjnej albo dowódcę jednostki wojskowej, w której funkcjonariusz lub żołnierz zawodowy pełni służbę.

7. Koszty związane z wydaniem orzeczeń i badań, o których mowa w:

1) ust. 1 i 2 – ponosi osoba poddana badaniu;

2) ust. 3 i 6 – ponosi organ właściwy.

Art. 28. 1 Badanie lekarskie, o którym mowa w art. 27 ust. 1, obejmuje ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego oraz stanu narządu wzroku. Lekarz przeprowadzający to badanie kieruje osobę badaną na badania psychiatryczne i okulistyczne, a jeżeli jest to konieczne, także na inne badania specjalistyczne lub pomocnicze.

2. Badanie lekarskie, o którym mowa w art. 27 ust. 2, obejmuje ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego oraz stanu narządu wzroku. Lekarz przeprowadzający to badanie kieruje osobę badaną na badania specjalistyczne lub pomocnicze psychiatryczne, jeżeli uzna to za niezbędne.

3. Lekarz upoważniony wydaje orzeczenie lekarskie na podstawie wyników badań, o których mowa w ust. 1 albo 2.

4. Oryginał orzeczenia lekarskiego otrzymuje osoba badana. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba ubiegająca się nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 27 ust. 2, 3 i 6.

5. Lekarz upoważniony prowadzi kartę badania, do której załącza wyniki badań i kopię orzeczenia lekarskiego. W sprawach dotyczących sposobu postępowania z dokumentacją związaną z badaniami lekarskimi stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 10 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1184).

Art. 29. 1. Badanie psychologiczne, o którym mowa w art. 27 ust. 1, 2, 3 i 6 obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej.

2. Zakres badania psychologicznego w sytuacji określonej w art. 27 ust. 1, 3 i 6 może zostać rozszerzony, jeżeli psycholog przeprowadzający to badanie uzna to za niezbędne do prawidłowego określenia sprawności psychologicznej osoby badanej.

3. Psycholog upoważniony wydaje orzeczenie psychologiczne na podstawie wyników badań, o których mowa w ust. 1 lub 2.

4. Oryginał orzeczenia psychologicznego otrzymuje osoba badana. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba badana nie spełnia przesłanek, o których mowa w art.

20 ust. 1 pkt 2–4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 27 ust. 2, 3 i 6.

5. Psycholog upoważniony prowadzi dokumentację badań, do której załącza kopię orzeczenia. W sprawach dotyczących sposobu postępowania z dokumentacją związaną z badaniami psychologicznymi stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 11 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1184).

Art. 30. 1. Badanie lekarskie przeprowadza lekarz upoważniony i psycholog upoważniony.

2. Lekarzem upoważnionym jest lekarz, który posiada:

- 1) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie;
- 2) specjalizację w dziedzinie: chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej, medycyny rodzinnej, medycyny pracy, medycyny przemysłowej, medycyny transportu, medycyny lotniczej, medycyny kolejowej, medycyny morskiej i tropikalnej lub medycyny sportowej;
- 3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań lekarskich osób wnioskujących o wydanie pozwolenia na broń;
- 4) wpis do rejestru lekarzy upoważnionych.

3. Psychologiem upoważnionym jest psycholog, który posiada:

- 1) dyplom magistra psychologii;
- 2) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie, przy czym co najmniej 3 lata w ostatnim pięcioletniu był zatrudniony na stanowisku psychologa;
- 3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań psychologicznych osób wnioskujących o wydanie pozwolenia na broń;
- 4) wpis do rejestru psychologów upoważnionych.

4. Lekarz upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń lekarskich w przypadkach:

- 1) zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
- 2) ograniczenia w wykonywaniu określonych czynności medycznych,
- 3) utraty prawa wykonywania zawodu

– określonych w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2017 r. poz. 125 ze zm.)

5. Psycholog upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń psychologicznych w przypadku:

- 1) zakazu wykonywania zawodu orzeczonego prawomocnym wyrokiem sądu;
- 2) pozbawienia praw publicznych prawomocnym wyrokiem sądu.

6. Komendant wojewódzki Policji prowadzi i aktualizuje rejestry lekarzy upoważnionych oraz psychologów upoważnionych oraz wystawia zaświadczenie o wpisie do rejestru.

7. Rejestr:

- 1) lekarzy upoważnionych zawiera:
 - a) imię i nazwisko lekarza upoważnionego,
 - b) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
 - c) numer prawa wykonywania zawodu,
 - d) adres miejsca wykonywania badań lekarskich;
- 2) psychologów upoważnionych zawiera:
 - a) imię i nazwisko psychologa upoważnionego,
 - b) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
 - c) adres miejsca wykonywania badań psychologicznych.

Art. 31. 1. Od orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego przysługuje odwołanie osobie badanej lub organowi właściwemu.

2. Odwołanie wraz z jego uzasadnieniem wnosi się na piśmie w terminie 30 dni od dnia otrzymania orzeczenia, za pośrednictwem lekarza lub psychologa, który wydał orzeczenie, do jednego z podmiotów odwoławczych, którymi są:

- 1) wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, a w przypadku gdy odwołanie dotyczy orzeczenia lekarskiego wydanego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy – instytuty badawcze w dziedzinie medycyny pracy;
- 2) jednostki służby medycyny pracy podmiotów leczniczych utworzonych i wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 3) podmioty lecznicze utworzone i wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Lekarz lub psycholog, za pośrednictwem którego jest wnoszone odwołanie, przekazuje je wraz z dokumentacją badań do podmiotu odwoławczego w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

4. Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

6. Koszty badania lekarskiego lub psychologicznego w trybie odwołania ponosi podmiot, który złożył odwołanie.

7. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 32. 1. Kontrolę wykonywania i dokumentowania badań lekarskich lub psychologicznych oraz wydawanych orzeczeń lekarskich lub psychologicznych wykonuje wojewoda właściwy ze względu na miejsce wydania orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego.

2. Kontrolę przeprowadzają odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, posiadający pisemne upoważnienie właściwego wojewody, zwani dalej „osobami upoważnionymi”.

3. Z przeprowadzanych czynności kontrolnych sporządza się protokół, który zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania albo nazwę oraz adres siedziby kontrolowanego;
- 2) adres miejsca wykonywania badań;
- 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
- 4) imiona i nazwiska osób upoważnionych;
- 5) opis stanu faktycznego;
- 6) ewentualne stwierdzone nieprawidłowości;
- 7) wnioski osób upoważnionych;
- 8) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 9) informację o braku zastrzeżeń albo informację o odmowie podpisania protokołu oraz o przyczynie tej odmowy.

4. Protokół podpisują osoby upoważnione oraz odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu.

5. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu zgłosi umotywowane zastrzeżenia co do faktów stwierdzonych w trakcie kontroli i opisanych w

protokole, osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane zbadać dodatkowo te fakty i uzupełnić protokół.

6. Zgłoszenie zastrzeżeń, o których mowa w ust. 5, nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez osoby upoważnione.

7. Protokół kontroli sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden egzemplarz przekazuje się lekarzowi upoważnionemu albo psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – kierownikowi tego podmiotu.

8. Lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu, ma prawo do wniesienia zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz ustaleń zawartych w protokole.

9. Na podstawie ustaleń kontroli wojewoda może przedstawić lekarzowi upoważnionemu lub psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownikowi tego podmiotu, w wystąpieniu pokontrolnym, zalecenia pokontrolne nakazujące usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i określa termin ich wykonania.

10. W przypadku nieusunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w terminie, o którym mowa w ust. 9, wojewoda składa wniosek do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji prowadzącego rejestr o wykreślenie z rejestru lekarzy upoważnionych lub z rejestru psychologów upoważnionych lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego, których czynności były przedmiotem kontroli.

Art. 33. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres, formę i jednostki uprawnione do prowadzenia szkoleń pozwalających na uzyskanie dodatkowych kwalifikacji, o których mowa w art. 30 ust. 2 pkt 3 i ust. 3 pkt 3,
- 2) sposób oceny stanu narządu wzroku,
- 3) wzory:
 - a) orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 27 ust. 1, 2, 3 i 6 oraz art. 31,
 - b) karty badania lekarskiego, o której mowa w art. 28 ust. 5,

- c) orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 28 ust. 1, 2, 3 i 6 oraz art. 31,
 - d) pieczęci używanych przez lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego,
- 4) maksymalne stawki odpłatności za badania lekarskie i psychologiczne
- mając na względzie właściwe przygotowanie lekarzy upoważnionych i psychologów upoważnionych, sprawny obieg dokumentacji, jednolitość stosowanych wzorów oraz koszt przeprowadzania badań lekarskich.

2. Maksymalna opłata za badanie lekarskie lub maksymalna opłata za badanie psychologiczne nie może być wyższa niż 1/3 minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Art. 34. 1. Organ właściwy cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano:

- 1) nie przestrzega zasad przechowywania, przesyłania oraz noszenia broni i amunicji, o których mowa w art. 49, 50, 51 lub 54 lub warunków określonych w pozwoleniu na broń;
- 2) nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2–6 lub nie poddała się badaniom lekarskim lub psychologicznym, o których mowa w art. 27 lub 31;
- 3) naruszyła obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 66;
- 4) nosi broń znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego.

2. Przepisy ust. 1 pkt 2–4 stosuje się odpowiednio do osób dopuszczonych do posiadania broni, o których mowa w art. 22 ust. 1. Przepisy ust. 1 pkt 1 i 3 stosuje się odpowiednio do podmiotów, które otrzymały obiektowe pozwolenie na broń.

3. Organ właściwy może cofnąć pozwolenie na broń, jeżeli ustały okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania.

4. Organ właściwy może cofnąć pozwolenie na broń w przypadku naruszenia przez osobę posiadającą pozwolenie:

- 1) obowiązku przedstawienia broni do zarejestrowania, o którym mowa w art. 41 lub do odstrzelenia, o którym mowa w art. 43;
- 2) obowiązku przedstawienia w terminie orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego, o których mowa w art. 27;
- 3) obowiązku zawiadomienia właściwego organu o zmianie, o której mowa w art. 67;
- 4) zakazu, o którym mowa w art. 9;

- 5) wymogu uzyskania zgody na wywóz broni i amunicji za granicę, o którym mowa w art. 86;
 - 6) zasady, o której mowa w art. 48 ust. 3;
 - 7) zakazu użyczenia broni osobie nieupoważnionej.
- xxx) obowiązku rejestracji tłumika huk, o którym mowa w art.

5. Przepisy ust. 4 pkt 2 i 3 stosuje się odpowiednio do osób posiadających dopuszczenie do posiadania broni. Przepisy ust. 4 pkt 1, 4 i 7 stosuje się odpowiednio do podmiotu, który uzyskał obiektowe pozwolenie na broń.

6. Osoba, której cofnięto pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni jest zobowiązana w terminie 3 dni od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń lub dopuszczenia do posiadania broni zwrócić do organu właściwego dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni i amunicji oraz uprawniające do nabycia broni.

Rozdział 3

Karta broni

Art. 35. 1. Broń, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 2-7 oraz broń pozbawioną cech użytkowych, można posiadać tylko na podstawie karty broni.

2. Karta broni może być wydana również na broń rozdzielnego ładowania przystosowaną do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed 1885 r. lub jej reprodukcji, która została oznakowana zgodnie z przepisami art. 42.

3. Kartę broni wydają organy właściwe do wydania pozwolenia na broń na wniosek osoby albo na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.

4. Kartę broni na broń sygnałową wydaje się także podmiotom, którym broń ta jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizowania rozpoczęcia konkurencji w zawodach sportowych

5. W karcie broni określa się rodzaj broni, której dotyczy.

Art. 36. 1. Karta broni może być wydana osobie, która:

- 1) ukończyła 18 lat;
- 2) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego lub znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej;

- 3) nie wykazuje istotnych zaburzenia funkcjonowania psychologicznego;
- 4) nie jest uzależniona od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych;
- 5) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu, życiu, porządkowi publicznemu lub mieniu;
- 6) zadeklaruje cel posiadania broni, spośród celów wskazanych w art. 12.

2. Do broni pozbawionej cech użytkowych oraz broni rozdzielnego ładowania przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed 1885 r. lub jej reprodukcji nie stosuje się warunków określonych w ust. 1 pkt 2-6. Do wniosku o wydanie karty broni na broń pozbawioną cech użytkowych dołącza się świadectwo pozbawienia cech użytkowych.

3. Do wniosku o wydanie karty na broń szkolną dołącza się zaświadczenie o którym mowa w art. (broń szkolna) ust. 2 pkt. 4.”

4. Do wniosku o wydanie karty broni, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 20 ust. 4.

Art. 37. Badanie lekarskie osób ubiegających się o wydanie karty broni obejmuje ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego oraz stanu narządu wzroku. W razie wątpliwości co do stanu psychicznego albo stanu narządu wzroku, lekarz przeprowadzający to badanie kieruje osobę badaną na badania psychiatryczne, okulistyczne lub psychologiczne. Przepisy art. 27, art. 28 ust. 3-5 oraz art. 29-31 stosuje się odpowiednio.

Art. 38. 1. Odmowa wydania karty broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. W przypadku wydania decyzji administracyjnej o odmowie wydania karty broni Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych – Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem przyjąć tę broń do depozytu.

Art. 39. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty broni, mając na względzie umożliwienie jednoznacznej identyfikacji osoby oraz broni, której dotyczy.

Art. 40. 1. Organ, o którym mowa w art. 35 ust. 3 cofa kartę broni, jeżeli osoba, której taką kartę wydano:

- 1) nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2-4 oraz pkt 5 w zakresie przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i porządkowi publicznemu;
- 2) naruszyła obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 66;
- 3) korzysta lub nosi broń znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego.

2. Organ, o którym mowa w art. 35 ust. 3 może cofnąć kartę broni w przypadku:

- 1) nieprzedstawienia w terminie orzeczeń lekarskiego i psychologicznego, potwierdzającego spełnienie przesłanek, o której mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2-4;
- 3) jeżeli osoba, której taką kartę wydano, nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 5 w zakresie przestępstw przeciwko mieniu;
- 2) niezawiadomienia właściwego organu o zmianie, o której mowa w art. 67.

xxx) naruszenia obowiązku rejestracji tłumika huk, o którym mowa w art.

3. Cofnięcie karty broni następuje w drodze decyzji administracyjnej.

4. Osoba, której cofnięto kartę broni, jest zobowiązana w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o cofnięciu karty broni zwrócić dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni i amunicji.

Rozdział 4

Nabywanie, zbywanie, ewidencjonowanie, korzystanie i przechowywanie broni

Art. 41. 1. Nabywca broni jest obowiązany przedstawić ją do zarejestrowania w ciągu 3 dni roboczych od dnia nabycia, wraz z dowodem nabycia broni.

2. Rejestracji dokonują organy właściwe do wydania pozwolenia na broń.

3. Informację o zarejestrowaniu broni organ właściwy zamieszcza w rejestrze broni, o którym mowa w art. 47.

4. Zarejestrowana może być tylko broń uprzednio oznakowana zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

5. Zarejestrowanie potwierdza się w legitymacji posiadacza broni albo w karcie broni. Podmiotom posiadającym obiektowe pozwolenie na broń wydaje się w chwili rejestracji broni świadectwo broni.

Art. 42. 1. Broń rozdzielnego ładowania przystosowana do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzona przed 1885 r. lub jej reprodukcje podlegają oznakowaniu, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Oznakowania dokonuje się nadawanym kolejnym egzemplarzom broni oznaczeniem alfanumerycznym, składającym się z dwuliterów

3. Oznakowania broni, o której mowa w ust. 1, dokonuje Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji, zwane dalej „CLKP”, na wniosek właściciela broni. CLKP prowadzi wykaz nadanych oznaczeń broni.

4. Za oznakowanie broni pobiera się opłatę, w wysokości 1/20 minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Art. 43. 1. Po zarejestrowaniu broni, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie na broń, a która nie została odstrzelona w trybie art. ... ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, organ właściwy kieruje posiada broni do najbliższej właściwej jednostki Policji albo Żandarmerii Wojskowej w celu dokonania odstrzelenia broni.

2. Odstrzelenie broni polega na oddaniu z broni trzech strzałów z każdej lufy broni palnej i zabezpieczeniu łusek z wystrzelonych nabojów. Odstrzelenia dokonuje pracownik lub funkcjonariusz właściwej jednostki Policji albo Żandarmerii Wojskowej amunicją dostarczoną przez posiadacza broni.

3. Łuski zabezpieczone w wyniku odstrzelenia broni przekazuje się do Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji.

4. Komendant Główny Policji, w porozumieniu z Komendantem Głównym Żandarmerii Wojskowej określi, w drodze zarządzenia, wykaz właściwych jednostek Policji i Żandarmerii Wojskowej dokonujących odstrzelenia broni, szczegółowy sposób dokonywania odstrzelenia broni, zabezpieczania i ewidencjonowania łusek oraz sposób przekazywania ich do Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji, mając na względzie potrzebę

prawidłowego zabezpieczenia i zaewidencjonowania łusek oraz uwzględniając przepisy dotyczące obowiązku odstrzeliwania broni przez przedsiębiorców.

Art. 44. 1. Broń można nabywać na podstawie:

- 1) zaświadczenia uprawniającego do nabycia rodzaju i liczby egzemplarzy broni, zgodnie z pozwoleniem na broń – w odniesieniu do broni, na posiadanie której wymagane jest pozwolenie na broń;
- 2) karty broni – w odniesieniu do broni, na posiadanie której wymagana jest karta broni.

2. Zaświadczenie wydaje organ właściwy na wniosek osoby lub podmiotu posiadającego pozwolenie na broń.

3. Za wydanie zaświadczenia pobiera się opłatę skarbową w wysokości określonej w odrębnych przepisach.

4. Zaświadczenie jest ważne 3 miesiące od dnia jego wydania.

Art. 45. 1. Amunicję można nabywać na podstawie zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji posiadacza broni, świadectwa broni lub karty broni wyłącznie do tej broni, która jest w nich określona.

2. Czarny proch można nabywać na podstawie karty broni, wydanej na podstawie art. 35 ust. 2.

3. Do nabywania amunicji stosuje się odpowiednio art. 18.

Art. Xxx 1. Tłumik huku można nabywać na podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie dla tej broni, która jest określona w legitymacji albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia tłumika huku.

2. Nabywca tłumika huku jest obowiązany zarejestrować go w ciągu 3 dni roboczych od dnia nabycia.

3. Rejestracji tłumika huku dokonuje się na podstawie dowodu nabycia tłumika huku.

4. Rejestracji tłumika huku dokonują organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń.

5. Zarejestrowanie tłumika huku potwierdza się w legitymacji posiadacza broni albo w świadectwie broni.”;

Art. 46. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, mając na względzie umożliwienie jednoznacznej identyfikacji podmiotu oraz rodzaju broni oraz zapewnienie bezpieczeństwa obrotu bronią i amunicją.

Art. 47. 1. Komendant Główny Policji prowadzi rejestr broni zawierający:

- 1) dane osobowe osób:
 - a) posiadających pozwolenie na broń oraz Europejską kartę broni palnej,
 - b) posiadających dopuszczenie do posiadania broni,
 - c) ubiegających się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni,
 - d) posiadających kartę broni,
 - e) które posiadały pozwolenia na broń, w tym osób którym cofnięto pozwolenie na broń,
 - f) cudzoziemców, o których mowa w art. 91 ust. 1 i art. 92;
- 2) dane dotyczące podmiotów, które uzyskały pozwolenia na podstawie art. 16 ust. 1;
- 3) urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach, sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń;
- 4) informacje urzędowe o terminowych pozwoleniach na broń, o których mowa w art. 92 i 94;
- 5) określenie liczby posiadanych przez osoby lub podmioty egzemplarzy broni oraz jej rodzaju i cech identyfikacyjnych.

2. Dane osobowe, o których mowa w ust. 3 pkt 1, obejmują:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) numer PESEL;
- 3) miejsce i datę urodzenia;
- 4) adres miejsca stałego pobytu.

3. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. f obejmują:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) miejsce i datę urodzenia;
- 3) adres miejsca stałego pobytu;
- 4) obywatelstwo;
- 5) rodzaj i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy.

4. Dla żołnierzy zawodowych posiadających pozwolenie na broń rejestr, o którym mowa w ust. 1 prowadzi Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej.

5. Wpisów w rejestrze dokonuje się niezwłocznie.

6. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej przekazuje Komendantowi Głównemu Policji, w terminie do 1 marca każdego roku, informację o liczbie pozwoleń na broń wydanych w roku poprzednim wraz z informacją o liczbie egzemplarzy i rodzajach broni, na które pozwolenia te zostały wydane.

7. Polski Związek Łowiecki i zarządy stowarzyszeń strzeleckich corocznie składają właściwym organom Policji aktualne wykazy członków uprawiających łowiectwo lub strzelectwo z użyciem własnej broni oraz powiadamiają te organy o wykluczeniu wymienionych członków w terminie 7 dni od dnia wykluczenia.

8. Wykaz, o którym mowa w ust. 7 obejmuje imię i nazwisko, numer PESEL oraz adres miejsca stałego pobytu.

9. Jeżeli osobie, o której mowa w ust. 1 pkt 1 albo członkom, o którym mowa w ust. 7 nie nadano numeru PESEL, w rejestrze lub wykazie można umieścić numer paszportu.

Administratorem danych przetwarzanych w rejestrze jest Komendant Główny Policji/minister właściwy do spraw informatyzacji/wewnętrznych. Do danych przetwarzanych w systemie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o przetwarzaniu danych osobowych w związku z zapobieganiem przestępczości. Dane przechowywane są w rejestrze przez okres 30 lat od daty wprowadzenia do rejestru informacji o zniszczeniu broni.

Art. 48. 1. Przy posługiwaniu się bronią i amunicją należy zachować szczególną rozwagę oraz przestrzegać zasad bezpieczeństwa, celem uniknięcia stwarzania zagrożenia życia i zdrowia ludzi.

2. Broń może być wykorzystywana tylko zgodnie z celem, na który zostało wydane pozwolenie na broń.

3. Broni i amunicji posiadanej na podstawie pozwolenia do celów sportowych, rekreacyjnych, kolekcjonerskich można używać wyłącznie na strzelnicach.

4. Broń palna wyposażona w tłumik huków może być używana tylko na strzelnicach i wyłącznie w celach, o których mowa w ust. 3.”.

5. Użycie broni w sposób uzasadniony okolicznościami do ochrony życia, zdrowia lub nienaruszalności **domu** nie uznaje się za niezgodne z celem wydania pozwolenia na broń.

Art. 49. 1. Za noszenie broni uznaje się każde przemieszczanie się z bronią, w tym przewożenie broni i amunicji w pojeździe przez jej posiadacza.

2. Broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych.

3. Właściwy organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni.

Art. 50. 1. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów ochrony osobistej można nosić i przechowywać załadowaną, chyba że w pozwoleniu ograniczono lub wyłączone możliwość jej noszenia.

2. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów łowieckich można nosić i przechowywać tylko rozładowaną, poza przypadkami związanymi z polowaniem.

3. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów sportowych można nosić i przechowywać tylko rozładowaną, poza miejscem i czasem trwania treningu sportowego i zawodów sportowych.

4. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów rekreacyjnych albo kolekcjonerskich można nosić i przechowywać tylko rozładowaną, poza używaniem jej na strzelnicy.

5. Broni posiadanej na podstawie pozwolenia do celów pamiątkowych nie można ładować ani przechowywać lub nosić załadowanej.

6. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów rekonstrukcji historycznej można nosić i przechowywać tylko rozładowaną, poza miejscem i czasem przygotowywania i trwania imprez rekonstrukcji historycznej.

7. Broń posiadaną na podstawie pozwolenia do celów szkoleniowych można nosić i przechowywać tylko rozładowaną, poza miejscem i czasem trwania szkolenia strzeleckiego.

Art. 51. W przypadku, gdy osoba posiadająca broń na podstawie pozwolenia na broń przechowuje ją w miejscu innym, niż miejsce stałego pobytu, niezwłocznie powiadamia o tym organ właściwy, wskazując miejsce przechowywania broni.

Art. 52. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1 i 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego, uniemożliwienie dostępu do broni i

amunicji osobom nieuprawnionym, a także możliwość korzystania z broni w ramach posiadanego pozwolenia.

Art. 53. 1. W środkach publicznego transportu zbiorowego broń przewozi się:

- 1) rozładowaną, bez naboju w komorze naboju lub w dołączonym mechanizmie podającym;
- 2) w stanie zabezpieczonym;
- 3) w sposób uniemożliwiający dostęp do broni osobom nieupoważnionym.

2. Do broni posiadanej na podstawie pozwolenia do celów ochrony osobistej lub na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 6 nie stosuje się ust. 1 pkt 1, przy czym pistolet przewozi się bez naboju w komorze naboju.

3. W środkach publicznego transportu zbiorowego amunicję przewozi się w sposób uniemożliwiający przypadkową eksplozję lub uderzenie w słonkę naboju, w ilości nie większej, niż uzasadniona okolicznościami dla danego rodzaju broni i celu jej posiadania.

4. Broń i amunicję w pasażerskich statkach powietrznych przewozi się w lukach bagażowych lub w miejscu wskazanym przez przewoźnika, jako bagaż rejestrowany do którego pasażerowie nie mają dostępu. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.

Art. 54. 1. Przesyłanie broni lub amunicji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dopuszczalne jest wyłącznie za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, o ile świadczą oni tego rodzaju usługi.

2. Operator świadczący usługi pocztowe, któremu zlecono przesłanie broni lub amunicji, jest obowiązany posiadać kopie dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni lub amunicji przez zbywcę i nabywcę, o ile dokumenty takie są wymagane.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa przesyłanej broni i amunicji, możliwości zlokalizowania przesyłanej broni lub amunicji przez organ Policji oraz wydania jej wyłącznie osobie uprawnionej.

Art. 55. 1. Osoby i podmioty, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 4 i 5, posiadające pozwolenie na broń lub kartę broni mogą użyczać tej broni i amunicji do niej innym osobom i takim podmiotom, posiadającym pozwolenie na broń wydane na ten sam rodzaj broni lub kartę broni na podstawie umowy.

2. Umowa użyczenia broni lub amunicji zawarta na czas dłuższy niż jeden dzień wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. W umowie wskazuje się co najmniej strony umowy, broń lub amunicję której dotyczy, cel użyczenia oraz termin zwrotu. Użyczający zawiadamia o zawarciu takiej umowy organ właściwy.

Art. 56. 1. Dopuszcza się zbywanie broni i amunicji do tej broni pomiędzy osobami posiadającymi pozwolenie na ten sam rodzaj broni lub kartę broni, na podstawie pisemnej umowy, zawierającej co najmniej dane zbywcy i nabywcy, datę i miejsce zawarcia oraz określenie broni, której dotyczy.

2. Zbywający broń i amunicję do tej broni obowiązany jest w ciągu 3 dni roboczych powiadomić o tym pisemnie właściwy organ Policji.

Art. 57. 1. Osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni lub której cofnięto kartę broni, jest obowiązana, w terminie 3 dni roboczych od doręczenia ostatecznej decyzji cofającej pozwolenie na broń albo decyzji o cofającej kartę broni, zbyć broń i amunicję.

2. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 1, dokona pozbawienia broni cech użytkowych, wydaje się jej kartę broni na tę broń.

3. Jeżeli broń nie zostanie zbyta lub pozbawiona cech użytkowych w terminie, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji.

4. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do osoby, która nabyła własność broni, a nie posiada pozwolenia na broń lub karty broni na ten rodzaj broni. Kartę broni na podstawie ust. 2 wydaje się tylko osobie, która spełnia przesłanki z art. 36 ust. 1.

Art. 58. 1. Właściwe organy Policji, a w stosunku do żołnierzy zawodowych – właściwe organy wojskowe, są obowiązane do kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby oraz podmioty posiadające broń.

2. Organ może upoważnić do przeprowadzenia kontroli także funkcjonariuszy podległych mu jednostek organizacyjnych.

3. Kontrolę przeprowadza się nie rzadziej niż raz na pięć lat. Przeprowadzenie kontroli częściej niż raz w ciągu roku wymaga szczególnego uzasadnienia.

4 . Kontrola o której mowa w ust. 1 w zakresie broni i amunicji gromadzonej na podstawie zezwolenia muzealnego może odbyć się również na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Art. 59. Kontrola obejmuje sprawdzenie sposobu przechowywania lub ewidencjonowania broni i amunicji lub sprawdzenie uprawnień osób dysponujących bronią podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3–7.

Art. 60. 1. Osoba przeprowadzająca kontrolę, zwana dalej „kontrolującym”, przed przystąpieniem do kontroli jest obowiązana okazać osobom oraz podmiotom kontrolowanym, zwanym dalej „kontrolowanymi”, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, zwane dalej „upoważnieniem”, oraz legitymację służbową.

2. Upoważnienie wydaje właściwy organ Policji.

3. Upoważnienie zawiera:

- 1) wskazanie podstawy prawnej kontroli;
- 2) wskazanie organu kontroli;
- 3) wskazanie kontrolowanego;
- 4) stopień służbowy, imię lub imiona i nazwisko oraz numer legitymacji służbowej kontrolującego;
- 5) termin ważności upoważnienia;
- 6) datę i miejsce wystawienia upoważnienia;
- 7) podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
- 8) pieczęć właściwego organu Policji.

Art. 61. 1. Kontrolę przeprowadza się w obecności kontrolowanego lub upoważnionej przez niego osoby, w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3–7.

2. Kontrolę przeprowadza się w przypadku osób w godzinach 7.00 do 21.00, a w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3–7, w godzinach ich pracy.

3. Kontrolowany jest obowiązany udostępnić:

- 1) miejsce przechowywania broni i amunicji wraz z dokumentacją potwierdzającą spełnienie wymagań w zakresie ich przechowywania;
- 2) ewidencję broni i amunicji lub ewidencję wydawania – przyjmowania broni lub ewidencję wydawania – przyjmowania amunicji i dokumentację związaną z ich prowadzeniem, w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3–7;
- 3) dokumentację związaną z posiadaniem uprawnień przez osoby dysponujące bronią podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3–6,
- 4) wykaz osób posiadających dostęp do broni i amunicji, w przypadku gdy kontrolowanym jest podmiot prowadzący muzeum

4. Kontrolujący w toku kontroli może żądać od kontrolowanego udzielenia mu, w terminie przez niego wyznaczonym, ustnych lub pisemnych wyjaśnień, w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli. Pisemne wyjaśnienie powinno zawierać podpis składającego.

5. Kontrolujący sporządza protokół z przyjęcia ustnego wyjaśnienia, który podpisują kontrolujący i osoba składająca oświadczenie.

Art. 62. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, który zawiera:

- 1) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 2) oznaczenie kontrolowanego i jego adres;
- 3) imię i nazwisko kontrolującego lub kontrolujących oraz numer legitymacji służbowej;
- 4) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
- 5) określenie zakresu kontroli;
- 6) opis stwierdzonego w wyniku kontroli stanu faktycznego oraz ewentualnych stwierdzonych nieprawidłowości i ich zakresu;
- 7) informację o pouczeniu kontrolowanego o prawie zgłaszania zastrzeżeń do protokołu oraz o prawie odmowy podpisania protokołu;
- 8) ewentualne zalecenia mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości;
- 9) termin realizacji zaleceń.

2. Kontrolujący może utrwalić przebieg kontroli za pomocą technik audiowizualnych. Nośniki obrazu lub dźwięku, na których utrwalono przebieg czynności kontrolnych, albo

kopie utrwalonego obrazu i dźwięku wykonane z tych nośników załącza się do protokołu kontroli.

3. Protokół kontroli sporządza się w terminie 7 dni od dnia zakończenia kontroli w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz protokołu kontroli otrzymuje kontrolowany, a drugi egzemplarz kontrolujący przekazuje właściwemu organowi Policji.

4. Protokół kontroli podpisują kontrolujący i kontrolowany.

5. Kontrolowany może zgłosić, przed podpisaniem protokołu kontroli, pisemnie umotywowane zastrzeżenia co do jego treści, o czym należy go pouczyć.

6. O nieuwzględnieniu zastrzeżeń, o których mowa w ust. 5, kontrolujący informuje kontrolowanego na piśmie.

7. Kontrolowany może odmówić podpisania protokołu kontroli, o czym należy go pouczyć. O odmowie podpisania protokołu kontroli przez kontrolowanego kontrolujący czyni wzmiankę w tym protokole.

Art. 63. 1. Jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego, Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych – Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję, dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni oraz dokument uprawniający do nabycia broni osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami ustawy, w przypadku ujawnienia:

- 1) okoliczności, o których mowa w art. 34, w zakresie broni posiadanej na podstawie zezwolenia;
- 2) okoliczności, o których mowa w art. 40, w zakresie broni posiadanej na podstawie kart broni.

2. Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami, przeciwko której toczy się postępowanie karne o przestępstwo określone w art. 20 ust. 1 pkt 6 do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania.

3. Broń i amunicję oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, niezwłocznie przekazuje się do depozytu właściwemu organowi Policji albo Żandarmerii Wojskowej.

4. Uprawnienia i obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 2, realizuje także Straż Graniczna na obszarze przejścia granicznego i w strefie nadgranicznej.

Art. 64. 1. Policja oraz Żandarmeria Wojskowa prowadzą depozyt broni i amunicji, przyjmując do niego broń i amunicję w przypadkach przewidzianych w ustawie.

2. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji ponosi:

- 1) Policja lub Żandarmeria Wojskowa – w przypadku przejęcia jej do depozytu, w trybie określonym w art. 63 oraz przekazania do depozytu przez znalazcę;
- 2) osoba, która zdeponowała broń w trybie określonym w art. 38 ust. 2 lub art. 57 ust. 3;
- 3) osoba deponująca ją w trybie, o którym mowa w art. 93 ust. 2, art. 94 ust. 7 i art. 98 ust. 5.

3. Właściciel złożonej do depozytu broni i amunicji w zakresie tej broni może:

- 1) złożyć pisemny wniosek o zniszczenie broni oraz amunicji;
- 2) złożyć pisemne oświadczenie woli o przeniesieniu własności broni oraz amunicji na rzecz Skarbu Państwa.

4. Za przechowywanie broni oraz amunicji w depozycie, po upływie roku od dnia ich złożenia do depozytu, pobierana jest opłata w wysokości 0,5% opłaty za wydanie pozwolenia na broń, za każdą dobę przechowywania od każdej sztuki broni lub broni wraz z amunicją.

5. Opłatę wpłaca się na rachunek bankowy jednostki organu, w której zdeponowana została broń lub broń wraz z amunicją.

6. Do przepisów o deponowaniu broni i amunicji zastosowanie ma ustawa z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. poz. 1537 oraz z 2009 r. poz. 1241).

Art. 65. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji i Żandarmerii Wojskowej, z uwzględnieniem zapewnienia protokolarnego przejęcia broni i amunicji do depozytu, dokumentowania dokonanych czynności, prowadzenia ich ewidencji oraz utrzymywania w odpowiednim stanie technicznym, a także sposobu i trybu postępowania Policji i Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego ze zdeponowaną bronią i amunicją, w tym nienadającą się do dalszego użytku, w przypadku wyrażenia zgody lub wniosku o ich zniszczenie lub przeniesienia własności broni lub amunicji na rzecz Skarbu Państwa przez właściciela broni.

Art. 66. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest zobowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję albo Żandarmerię Wojskową.

Art. 67. Osoba posiadająca pozwolenie na broń lub kartę broni jest obowiązana w razie zmiany miejsca stałego pobytu, powołania do zawodowej służby wojskowej lub zwolnienia z zawodowej służby wojskowej zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia zdarzenia, organ Policji lub Żandarmerii Wojskowej, który stał się właściwy ze względu na nowe miejsce stałego pobytu, powołanie do zawodowej służby wojskowej lub zwolnienie z takiej służby.

Rozdział 5

Gromadzenie broni i amunicji w zbiorach muzealnych

Art. 1. Broń i amunicja mogą być gromadzone w muzeach posiadających statut lub regulamin uzgodniony z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2017 r. poz. 972 i 1086 oraz z 2018 r. poz. 369) zwaną dalej ustawą o muzeach, na podstawie zezwolenia muzealnego.

2. Zezwolenie muzealne wydaje w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek założyciela muzeum lub dyrektora muzeum o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3 ustawy o muzeach, właściwy ze względu na siedzibę muzeum komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji.

3. Zezwolenie muzealne wydaje się odrębnie dla każdej jednostki broni, istotnego komponentu broni lub rodzaju amunicji, gdy muzeum wykaże uzasadniony interes faktyczny posiadani broni i amunicji związany z działalnością muzeum, a także zapewni odpowiedni środki techniczne i organizacyjne przechowywania oraz eksponowania broni i amunicji.

4. W zezwoleniu muzealnym wskazuje się, rodzaj broni, istotnego komponentu broni lub amunicji jakiej dotyczy, uwzględniając indywidualne oznaczenia i cechy charakterystyczne broni, istotnego komponentu broni lub amunicji.

Art. Wymóg uzyskania zezwolenia muzealnego nie dotyczy broni trwale pozbawionej cech użytkowych zgodnie z wymogami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE)

2015/2403 ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku, zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/2403.

Art. 1. Broń i amunicję przechowuje się i prezentuje w muzeum w sposób uniemożliwiający dostęp do niej osób nieuprawnionych.

2. Założyciel muzeum lub dyrektor muzeum zobowiązany jest prowadzić wykaz pracowników muzeum posiadających dostęp do broni i amunicji w ramach realizacji swoich zadań.

3. Pracownicy muzeum, przed uzyskaniem dostępu do broni i amunicji przechowywanej na podstawie zezwolenia muzealnego, zobowiązani są złożyć dyrektorowi muzeum oświadczenie o niekaralności za przestępstwa umyślne, umyślne przestępstwa skarbowe lub nieumyślne przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Dyrektor muzeum może żądać od składającego oświadczenie przedstawienia informacji z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie objętym oświadczeniem.

Art. 1. Broń i amunicja gromadzone w muzeum nie może być wykorzystywana w inny sposób, niż w charakterze muzealium, w szczególności nie jest dozwolone używanie tej broni i amunicji. Po uzyskaniu pisemnej zgody organu prowadzącego lub dyrektora muzeum dopuszcza się użycie muzealiów w ramach pokazów lub prezentacji bez amunicji lub wyłącznie z wykorzystaniem amunicji ślepej.

2. Muzea państwowe i samorządowe mogą dokonywać zamiany, sprzedaży lub darowizny broni lub amunicji będącej na inwentarzu muzeum, na zasadach określonych w ustawie o muzeach. W przypadku wypożyczenia broni do innego muzeum, Dyrektor użyczający przesyła na co najmniej 3 dni robocze przed wypożyczeniem do właściwego miejscowo ze względu na siedzibę muzeum komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informację o miejscu i okresie wypożyczenia muzealium. Niedopuszczalne jest wypożyczanie muzealiów muzeom, które nie posiadają zezwolenia muzealnego.

3. Do czasu zakończenia organizowania muzeum w rozumieniu art. 6 ust. 3 ustawy o muzeach, broń i amunicję pozyskaną na podstawie zezwolenia muzealnego przechowuje

się w magazynie prowadzonym przez podmiot wyspecjalizowany w przechowywaniu broni i amunicji na podstawie umowy depozytu.

Art....Do broni i amunicji przechowywanej na podstawie zezwolenia muzealnego stosuje się przepisy art.....

Art. Komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji cofa zezwolenie muzealne w przypadku:

- 1) złożenia przez muzeum wniosku o cofnięcie zezwolenia muzealnego;
 - 2) stwierdzenia niespełniania przesłanek wydania zezwolenia muzealnego, w szczególności w zakresie zapewnienia właściwych środków bezpieczeństwa;
 - 3) stwierdzenia naruszenia art....
 - 4) likwidacji muzeum.
 - 5) wydania przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego decyzji zakazującej dalszej działalności muzeum na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o muzeach.
2. O cofnięciu zezwolenia muzealnego komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji zawiadamia w terminie 7 dni roboczych ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Art. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz Ministrem Obrony Narodowej określą w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób uzyskania zezwolenia muzealnego oraz zasady dostępu do broni i amunicji.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

Muzea, które w dniu wejścia w życie ustawy posiadały uzgodniony z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego statut lub regulamin, oraz posiadały broń na podstawie obowiązujących przepisów, mogą wystąpić w terminie 15 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z wnioskiem o jednorazowe zbiorcze zezwolenie muzealne dla broni, istotnej komponentów broni i amunicji znajdującej się w ewidencji muzeum.

Rozdział 6

Pozbawianie broni cech użytkowych

Art. 75. Broń strzelecka może zostać pozbawiona cech użytkowych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 ustanawiającego wspólne wytyczne norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku, zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/2403”, przez przedsiębiorcę posiadającego koncesję, której zakres obejmuje wytwarzanie danego rodzaju broni.

Art. 76. 1. CLKP jest podmiotem uprawnionym do:

- 1) weryfikacji, że dana broń została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z Załącznikiem I do rozporządzenia 2015/2403;
- 2) oznakowania broni pozbawionej cech użytkowych zgodnie ze wzorem określonym w Załączniku II do rozporządzenia 2015/2403;
- 3) poświadczenia, że dana broń została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z wymogami rozporządzenia 2015/2403, poprzez wydanie przypisanego do tej broni Świadectwa pozbawienia cech użytkowych, zgodnego z wzorem określonym w załączniku III tego rozporządzenia.

2. Uznaje się, że broń została pozbawiona cech użytkowych, jeżeli CLKP zweryfikowało, oznakowało i poświadczyło zgodność pozbawienia cech użytkowych danej broni z wymogami rozporządzenia 2015/2403, wydając przypisane do tej broni Świadectwo pozbawienia cech użytkowych.

3. Stawka odpłatności za dokonanie weryfikacji zgodności pozbawienia broni cech użytkowych wynosi 1/20 minimalnego wynagrodzenia za pracę.

4. Dyrektor CLKP prowadzi rejestr Świadectw pozbawienia cech użytkowych.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb potwierdzania pozbawienia broni cech użytkowych,
 - 2) sposób prowadzenia rejestru Świadectw pozbawienia cech użytkowych,
 - 3) tryb postępowania z bronią przekazaną w celu pozbawienia cech użytkowych
- mając na względzie sprawne przeprowadzanie procedury pozbawiania broni cech użytkowych oraz jej rzetelne dokumentowanie.

Rozdział xx

Broń szkolna

Art. Xx 1. Broń szkolną o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt. wytwarza się zgodnie ze specyfikacją techniczną zatwierdzoną przez jednostkę wyznaczoną przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych mając na względzie wymogi bezpiecznego użytkowania określi w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostkę uprawnioną do zatwierdzenia specyfikacji technicznej broni szkolnej,*
- 2) jednostkę uprawnioną do sprawdzenia broni szkolonej pod kątem wytworzenia jej zgodnie ze specyfikacją techniczną,*
- 3) sposób potwierdzenia zgodności broni szkolnej ze specyfikacją techniczną,*
- 4) wzór zaświadczenia potwierdzającego prawidłowość wykonania broni szkolonej zgodnie ze specyfikacją techniczną,*
- 5) stawki odpłatności za zatwierdzanie specyfikacji technicznej oraz wydanie zaświadczenia potwierdzającego wytworzenie broni szkolonej zgodnie ze specyfikacją techniczną.”*

Rozdział 7

Strzelnice

Art. 77. Strzelnice powinny być zlokalizowane, zbudowane i zorganizowane w sposób zapewniający bezpieczne prowadzenie strzelania, w szczególności wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni ze stanowiska strzeleckiego w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy oraz nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska.

Art. 78. 1. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.

2. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego miejscowo wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, który

przekazuje kopię tej decyzji właściwemu miejscowo komendantowi powiatowemu Policji, w terminie 7 dni od jej wydania.

3. Prowadzący strzelnicę ma obowiązek poinformowania podmiotów, o których mowa w ust. 2, o jej likwidacji w ciągu 14 dni od dnia zamknięcia.

4. Poprzez zamknięcie strzelnicy rozumie się cofnięcie jej regulaminu przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta

Art. 79. 1. Prowadzący strzelnice prowadzi rejestr pobytu na strzelnicy, w którym zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy;
- 2) numer PESEL, o ile został nadany;
- 3) rodzaj, datę wydania i numer dokumentu ze zdjęciem potwierdzającego tożsamość;
- 4) numer legitymacji posiadacza broni lub legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, Europejskiej karty broni palnej albo innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni – jeżeli osoba korzystająca ze strzelnicy je posiada;
- 5) w przypadku cudzoziemców – obywatelstwo, datę i miejsce urodzenia;
- 6) datę i godziny korzystania ze strzelnicy;
- 7) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

2. Osoba korzystająca ze strzelnicy ma obowiązek okazać prowadzącemu strzelanie dokumenty o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz zapoznać się z regulaminem i przepisami, o których mowa w ust. 1 pkt 7.

3. Dane w rejestrze przechowuje się przez okres 5 lat od dnia ich wprowadzenia.

4. Za zapewnienie zgodnego z przepisami zabezpieczenia danych gromadzonych i przetwarzanych w rejestrze odpowiada prowadzący strzelnicę.

Art. 80. 1. Osoby przebywające na strzelnicy mają obowiązek przestrzegania regulaminu strzelnicy.

2. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) posługiwania się bronią w sposób stwarzający zagrożenie dla życia lub zdrowia;
- 2) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia na stanowiska strzeleckie i dotykania broni;
- 3) używania broni innych osób korzystających ze strzelnicy, bez zgody jej użytkownika;

- 4) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem.

3. W przypadku korzystania ze strzelnicy przez osoby będące cudzoziemcami albo przez osoby, które swoim zachowaniem naruszyły zasady bezpieczeństwa i porządku na strzelnicy, podmiot prowadzący strzelnicę jest obowiązany niezwłocznie, jednakże nie później niż w terminie 3 roboczych dni od zaistnienia takiego zdarzenia, zawiadomić o tym właściwą miejscowo jednostkę Policji.

Art. 81. 1. Podmioty prowadzące strzelnicę podlegają kontroli:

- 1) właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta – w zakresie spełniania przez obiekt warunków bezpieczeństwa korzystania ze strzelnicy;
- 2) właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji:
 - a) w zakresie prowadzenia rejestru pobytu na strzelnicy, w przypadku strzelnic, które nie posiadają obiektowego pozwolenia na broń,
 - b) w zakresie prowadzenia rejestru pobytu na strzelnicy oraz w zakresie wskazanym w art. 59, w przypadku strzelnic, które posiadają obiektowe pozwolenie na broń.

2. Organ może upoważnić do przeprowadzenia kontroli także funkcjonariuszy podległych jednostek organizacyjnych.

3. Kontrolę, o której mowa w ust. 1 przeprowadza się nie rzadziej niż raz w roku.

4. Do kontroli, o której mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio art. 58-62. Do kontroli nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829).

Art. 82. Minister właściwy do spraw ochrony środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące budowy i użytkowania strzelnic, mając na względzie zapobieżenie zanieczyszczenia środowiska spowodowanego funkcjonowaniem strzelnicy.

Art. 83. Przepisów rozdziału nie stosuje się do strzelnic Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Więziennej oraz Służby Ochrony Państwa.

Rozdział 8

Przywóz z zagranicy oraz wywóz za granicę broni i amunicji przez obywatela polskiego

Art. 84. 1. Na wniosek osoby deklarującej zakup broni strzeleckiej lub amunicji w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji poświadcza uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia złożenia wniosku.

2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni strzeleckiej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni strzeleckiej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń strzelecka lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni strzeleckiej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni strzeleckiej lub sztuk amunicji.

3. Komendant wojewódzki Policji, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające cofnięcie pozwolenia na broń lub osoba zamierza zakupić broń, która nie może zostać zarejestrowana.

4. Od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Policji.

Art. 85. 1. Przywóz broni lub amunicji z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej przez obywatela polskiego wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, przekraczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej, zobowiązana jest do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.

3. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń albo karty broni, jest obowiązana niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu

właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego organu Policji z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń lub karty broni.

4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu.

Art. 86. 1. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywatela polskiego wymaga zgody właściwego organu Policji.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wydania Europejskiej karty broni palnej, uprawniającej do wwozu broni palnej lub amunicji na terytorium:

- 1) państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) innych państw, niż państwa członkowskie Unii Europejskiej – odpowiadającej celom łowieckim lub sportowym.

3. W przypadku wywozu czasowego broni palnej lub amunicji na terytorium innego państwa, niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, należy przedstawić właściwym organom, na ich żądanie, zaproszenie lub inne dokumenty potwierdzające cel podróży z bronią i amunicją.

Art. 87. Komendant Główny Policji informuje właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której:

- 1) posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia na broń;
- 2) przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 88. 1. Na wniosek osoby posiadającej broń palną zgodnie z wymogami prawa polskiego albo podmiotu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 pkt 4 i 5 osobie posiadającej dopuszczenie do posiadania broni, wskazanej przez podmiot, właściwy organ Policji wydaje Europejską kartę broni palnej.

2. Europejską kartę broni palnej wydaje się na okres do 5 lat. Po upływie tego okresu ważność Europejskiej karty broni palnej może być przedłużona na kolejny okres.

3. Europejska karta broni palnej traci ważność i podlega zwrotowi organowi, który ją wydał, w przypadku cofnięcia pozwolenia na broń lub cofnięcia dopuszczenia do posiadania tego rodzaju broni.

4. W Europejskiej karcie broni palnej zamieszcza się informacje o:

- 1) tożsamości osoby posiadającej broń palną, w tym:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) adres miejsca stałego pobytu, w przypadku osoby dopuszczonej do posiadania broni – nazwę i adres siedziby podmiotu, o którym mowa w ust. 1;
- 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej;
- 3) okresie ważności Europejskiej karty broni palnej;
- 4) celu lub warunkach pozwolenia;
- 5) utracie lub zbyciu broni palnej;
- 6) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określone w Europejskiej karcie broni palnej, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
- 7) wpisach innych państw członkowskich Unii Europejskiej obejmujących w szczególności pozwolenia na wwóz broni na ich terytorium;
- 8) oświadczeniach, o których mowa w załączniku II lit. f dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 11, str. 3), w brzmieniu nadanym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5).

5. Europejska karta broni palnej może zawierać także informacje o:

- 1) przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej oraz zaświadczeniach i zgodach, o których mowa w art. 85 ust. 1, art. 86 i art. 90, jak również wpisy właściwych władz innych państw Unii Europejskiej dotyczące zezwoleń na przywóz na terytorium tych państw lub przewóz przez ich terytorium broni palnej;
- 2) warunkach przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni palnej.

7. Wpisów do Europejskiej karty broni palnej dokonuje właściwy organ Policji, a w wyznaczonym do tego miejscu i zakresie – właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 89. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia wzór:

- 1) uprzedniej zgody przewozowej, uwzględniając w nim elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsce przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji;
- 2) zgłoszenia oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 86 ust. 2, mając na uwadze konieczność jednoznacznej identyfikacji broni i amunicji oraz sprawne przekazywanie informacji;
- 3) zgody na wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich, mając na uwadze konieczność zamieszczenia w niej danych umożliwiających jednoznaczną identyfikację osoby oraz rodzaju broni i amunicji;
- 4) Europejskiej karty broni palnej, mając na względzie potrzebę zawarcia w niej danych, o których mowa w art. 88 ust. 4.

Rozdział 9

Przewóz, przywóz, zakup i wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców

Art. 90. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy posiadają Europejską kartę broni palnej lub zgodę przewozową poświadczoną przez właściwe organy państwa początkowego transakcji i uprzednią zgodę przewozową poświadczoną przez właściwe organy państwa docelowego transakcji, w przypadku gdy RP wpisana jest jako państwo przemieszczania;
- 2) obywateli państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, którzy okażą ważne zezwolenie, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu Narodów Zjednoczonych przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami

i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji, wydane eksporterowi mającemu siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz dokument potwierdzający, że państwo docelowe transakcji zezwoliło na przywóz broni palnej lub amunicji

Art. 91. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności w celach:

- 1) ochrony osobistej;
- 2) łowieckich;
- 3) sportowych;
- 4) kolekcjonerskich;
- 5) pamiątkowych.

2. Po przedstawieniu przez osoby, o których mowa w ust. 1, dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego przez właściwy organ państwa, którego osoba ta jest obywatelem, właściwy organ Policji po uzyskaniu pozytywnej opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw zagranicznych określają, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania oraz zwrotu terminowych pozwoleń na broń, o których mowa w ust. 1, oraz wzór wniosku o wydanie takiego pozwolenia i wzór legitymacji posiadacza terminowego pozwolenia na broń, mając na względzie poszanowanie praw i zwyczajów międzynarodowych oraz ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Art. 92. Właściwy organ Policji może, po zasięgnięciu opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa, wydać pozwolenie na broń w trybie określonym w art. 91 ust. 2 i 3 cudzoziemcom innym, niż wskazanym w art. 91 ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione wykonywaniem czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków

oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności.

Art. 93. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 91 ust. 1 i art. 92, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 14 dni.

4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 91 ust. 1 i art. 92, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje się po uzyskaniu pozytywnej opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa.

Art. 94. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą broni do celów łowieckich, a także amunicję do niej w liczbie nieprzekraczającej 100 sztuk, o ile broń i amunicja mają służyć do polowań organizowanych na podstawie odrębnych przepisów.

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni lub w celu wzięcia udziału w rekonstrukcji historycznej, a także w przygotowaniach do takich imprez, mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą broni do celów sportowych lub rekonstrukcji historycznej oraz amunicję do tej broni w ilościach określonych w zaproszeniu organizatorów imprez sportowych lub rekonstrukcji historycznych.

3. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń sygnałową, jeżeli stanowi ona stałe wyposażenie jednostek pływających i statków powietrznych.

4. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1-3, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, może nastąpić także na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec uzasadni powód swojej podróży z bronią.

6. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 4, oraz Europejska karta broni palnej uprawnia cudzoziemców do nabycia i wywozu amunicji do broni w nich określonej.

7. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

8. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

9. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1-3, nie spełniają warunków określonych w ust. 1-5 i 7-8, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 95. 1. Cudzoziemiec będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i posiadający prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na tym terytorium, może posiadać broń odpowiadającą celom łowieckim lub sportowym, a także amunicję do niej na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do

Europejskiej karty broni palnej i jej posiadanie nie jest zabronione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od chwili wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje o przywozie broni palnej na podstawie Europejskiej karty broni palnej właściwego ze względu na miejsce pobytu komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 96. Organizator polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej – co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej – pisemną informację o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej oraz planowanej liczbie uczestników.

Art. 97. 1. Obywatele innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej mogą nabywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń palną lub amunicję na podstawie uprzedniej zgody przewozowej, poświadczonej przez właściwy organ państwa nabywcy, o ile jest wymagana.

2. Cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1, mogą wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń palną lub amunicję na podstawie zgody przewozowej, poświadczonej przez właściwego ze względu na miejsce nabycia broni palnej lub amunicji komendanta wojewódzkiego Policji.

3. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji;
- 7) sposób przewozu broni palnej lub amunicji;
- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej lub amunicji;

9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji, o ile jest wymagana.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, uwzględniający w szczególności elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

5. Jeżeli cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, nie posiada zgody przewozowej, broń palna lub amunicja podlega zatrzymaniu i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji.

6. Komendant Wojewódzki Policji niezwłocznie, nie później niż w chwili przewozu broni palnej lub amunicji przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej, zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni palnej lub amunicji przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, oraz przekazuje kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1-2.

7. Komendant Główny Policji niezwłocznie, zawiadamia właściwe władze państwa, które poświadczyło uprzednią zgodę przewozową oraz państwa, przez których terytorium będzie odbywać się przewóz broni palnej lub amunicji, o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca.

8. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni lub amunicji między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem art. 35e, art. 35g, art. 35h, art. 35i ust. 2, art. 35j, art. 35l oraz art. 35m.”;

Art. 98. 1. Cudzoziemcy mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń inną niż broń palna, jeżeli otrzymali:

- 1) zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, innej niż broń palna,
- 2) zgodę na wywóz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni, innej niż broń palna – wydane na ich wniosek przez komendanta wojewódzkiego Policji, właściwego ze względu na miejsce nabycia broni.

2. We wniosku, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko, obywatelstwo, adres zamieszkania wnioskodawcy oraz rodzaj i numer jego dokumentu tożsamości;
- 2) imię i nazwisko oraz adres lub nazwę, siedzibę i adres zbywcy broni, innej niż broń palna;
- 3) adres, pod który broń, innej niż broń palna, ma być dostarczona;
- 4) informacje umożliwiające identyfikację broni, innej niż broń palna, w szczególności producenta, nazwy broni, roku produkcji, typu lub marki broni, numeru seryjnego lub fabrycznego, a w przypadku broni pneumatycznej: oznaczenie producenta, marki, kalibru i numeru seryjnego;
- 5) wskazanie sposobu wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nabytej broni, innej niż broń palna, oraz wskazanie państw, przez których terytorium będzie przewożona;
- 6) planowaną datę zakupu i wywozu broni, innej niż broń palna, z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przybycia z bronią do miejsca przeznaczenia za granicą.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, cudzoziemiec dołącza upoważnienie władz swojego państwa do nabycia i przywozu danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, innej niż broń palna, zalegalizowane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzone poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. lub dokument wystawiony przez właściwy organ stwierdzający, że dana broń nie wymaga pozwolenia na broń.

4. Zgoda na wywóz broni, innej niż broń palna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jest ważna przez 2 dni od chwili ich nabycia.

5. W przypadku niedotrzymania terminu, o którym mowa w ust. 4, broń, inną niż broń palna, składa się niezwłocznie do depozytu najbliższego komendanta wojewódzkiego Policji, który na podstawie dotychczasowej zgody na wywóz broni, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje kolejną zgodę na wywóz broni, z terminem ważności 2 dni.

6. Jeżeli cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, nie otrzymał zgody na wywóz broni lub nie dokonał wywozu broni w terminie 2 dni od dnia otrzymania zgody i nie wystąpił o wydanie nowej zgody na wywóz broni - broń, inna niż broń palna - podlega zatrzymaniu

przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.

7. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 1, o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca broni, innej niż broń palna, nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

8. Komendant Wojewódzki Policji niezwłocznie, nie później niż w chwili przewozu broni palnej lub amunicji przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej, zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni, innej niż broń palna, przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, oraz przekazuje kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1-3.

9. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 3, oraz państwa, przez których terytorium będzie odbywać się przewóz broni lub amunicji, a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane - konsulów tych państw, o nabyciu broni, innej niż broń palna, przez cudzoziemca i zamiarze jej wywozu.

Art. 99. 1. Cudzoziemcy mogą nabywać broń palną lub amunicję w celu wywiezienia ich z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poza obszar celny Unii Europejskiej na podstawie upoważnienia władz państwa odbiorcy do nabycia i przywozu danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji, zalegalizowanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzonego poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r.

2. Cudzoziemcy mogą wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poza obszar celny Unii Europejskiej broń palną lub amunicję na podstawie zezwolenia, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia 258/2012 – wydanego przez:

- 1) Komendanta Głównego Policji – o ile sprzedawcą jest osoba fizyczna lub podmiot, o którym mowa w art. 17 ust. 1;

2) ministra właściwego do spraw gospodarki – o ile sprzedawcą jest przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie obrotu bronią lub amunicją, na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

3. Osoba fizyczna lub podmiot, o którym mowa w art. 15 ust. 1, posiadający pozwolenie na broń, zamierzający sprzedać broń palną lub amunicję cudzoziemcowi, o którym mowa w ust. 1, zwany dalej „eksporterem”, występuje do Komendanta Głównego Policji z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, powinien w szczególności zawierać:

- 1) oznaczenie eksportera, w tym numer PESEL lub REGON, adres, oraz dane kontaktowe;
- 2) określenie rodzaju zezwolenia na wywóz określony w art. 2 punkt 14 rozporządzenia 258/2012, o które występuje eksporter;
- 3) oznaczenie odbiorcy, w tym jego nazwy, adresy, dane kontaktowe oraz numer EORI, jeśli został nadany;
- 4) określenie państwa wywozu;
- 5) określenie państwa przywozu;
- 6) oznaczenie odbiorców końcowych, jeśli są znani w momencie dostawy i inni niż w pkt 5, w tym jego nazwy, adresy, dane kontaktowe, oraz numer EORI jeśli został nadany;
- 7) określenie państw tranzytu;
- 8) określenie państwa członkowskiego planowanego zgłoszenia do procedury wywozu;
- 9) określenie danych pozwalających na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 10) oznaczenie waluty i wartość transakcji;
- 11) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji;
- 12) Kod Systemu Zharmonizowanego lub Nomenklatury scalonej określony w załączniku nr I do rozporządzenia Rady EWG Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z dnia 07.09.1987, str. 1),
- 13) określenie zastosowania końcowego;
- 14) data zawarcia transakcji, jeśli dotyczy.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, eksporter dołącza dokument potwierdzający że państwo trzecie tranzytu nie ma zastrzeżeń do tranzytu oraz upoważnienie władz państwa odbiorcy, o którym mowa w ust. 1.

6. Komendant Główny Policji przed wydaniem zezwolenia, o którym mowa w ust. 2:

- 1) podejmuje czynności, o których mowa w art. 7 rozporządzenia 258/2012;
- 2) występuje do ministrów właściwych do spraw: zagranicznych, finansów publicznych, gospodarki oraz do Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu, zwanych dalej „organami opiniującymi”, o wydanie opinii co do wszelkich zastrzeżeń wobec udzielenia zezwolenia, które są dla niego wiążące.

7. Stanowisko, o którym mowa w ust. 6 pkt 2, organy opiniujące przekazują Komendantowi Głównemu Policji w formie pisemnej lub za pośrednictwem systemu elektronicznego pozwalającego na identyfikację osoby upoważnionej do wydania takiego stanowiska, w terminie 10 dni od dnia wpływu wystąpienia.

8. Komendant Główny Policji odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wydania zezwolenia w przypadku, gdy zachodzą przesłanki wskazane w art. 10 lub art. 11 ust. 1 rozporządzenia 258/2012.

9. Jeżeli cudzoziemiec nie posiada zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, broń palna lub amunicja podlega zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.

10. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia Komendanta Głównego Policji o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, broni palnej lub amunicji nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, oraz państwa, przez których terytorium będzie odbywać się przewóz broni lub amunicji, a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane – konsulów tych państw, o nabyciu broni palnej lub amunicji przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, i zamiarze jej wywozu.

Art. 100. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów, o

których mowa w art. 90 ust. 1, art. 93 ust. 1 i 3, art. 94 ust. 4 i art. 97, art. 98 ust. 1. Zaświadczenia i zgoda powinny zawierać opis przywożonej, przewożonej lub wywożonej broni i amunicji, umożliwiający ich jednoznaczną identyfikację, a także dane, które wraz z dokumentem paszportowym lub innym dokumentem uprawniającym do przekroczenia granicy państwa pozwolą na ustalenie tożsamości ich posiadacza.

Art. 101. Do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą Rzeczypospolitej Polskiej przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

Rozdział 10

Przepisy karne

Art. 102. Kto:

- 1) porzuca broń strzelecką lub amunicję, która pozostaje w jego dyspozycji,
- 2) narusza zasady przechowywania, noszenia i używania broni strzeleckiej, określone w art. 50,
- 3) nosi załadowaną broń strzelecką znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowych albo środka zastępczego podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 103. 1. Kto posiada broń bez wymaganej karty broni albo posiada broń, o której mowa w art. 3 ust. 2 pkt 8, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto:

- 1) nie dopełnia obowiązku przedłożenia broni lub tłumika huku do rejestracji, odstrzelenia broni albo obowiązku zdania broni i amunicji do depozytu;
- 2) nie dopełnia obowiązku zawiadomienia właściwego organu o utracie, zbyciu albo użyczeniu innej osobie broni i amunicji do tej broni albo o przechowywaniu broni w miejscu innym niż miejsce stałego pobytu;
- 3) nie dopełnia obowiązku pisemnego zawiadomienia właściwego organu o zmianie miejsca stałego pobytu, powołaniu do zawodowej służby wojskowej lub zwolnieniu z tej służby w terminie 14 dni od dnia powstania zmiany;
- 4) nosi rozładowaną broń znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowych albo środka zastępczego;

- 5) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej broń lub amunicję bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub nie dopełnia obowiązku pisemnego zgłoszenia przywozu broni lub amunicji przy przekraczaniu granicy;
- 6) wywozi do państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, broń lub amunicję bez zgody właściwego organu Policji albo Europejskiej karty broni palnej, zaświadczenia zastępującego pozwolenie na broń i uprawniającego do wywozu broni lub bez ważnego zezwolenia właściwego organu;
- 7) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej broń palną lub amunicję, bez zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej;
- 8) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej inną broń niż broń palna, bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej;
- 9) wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej broń lub amunicję nie posiadając Europejskiej karty broni palnej lub zgody właściwego organu Policji;
- 10) przesyła broń lub amunicję za pośrednictwem podmiotów innych niż operatorzy świadczący usługi pocztowe;
- 11) przechowuje lub nosi broń i amunicję w sposób umożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych;
- 12) przewozi broń lub amunicję środkami transportu publicznego, nie spełniając warunku prawidłowego zabezpieczenia broni i amunicji;
- 13) przewozi broń i amunicję w kabinie pasażerskiego statku powietrznego, nie będąc osobą do tego upoważnioną na podstawie odrębnych przepisów;
- 14) nosi broń, naruszając ograniczenie lub wykluczenie możliwości jej noszenia określone przez właściwy organ Policji w pozwoleniu na broń, albo nosi broń, naruszając zakaz jej noszenia wprowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 15) narusza zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy;

- 16) nie dopełnił obowiązku zwrotu legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, legitymacji posiadacza broni, karty broni, Europejskiej karty broni palnej albo zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni;
- 17) nie przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej pisemnej informacji o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców oraz przybliżonej liczbie uczestników biorących w nich udział;
- 18) zbywa nieoznakowaną broń palną;
- 19) sprzedaje broń palną lub amunicję do państwa trzeciego, bez uprzedniego uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 98 ust. 2.

xx)

Art. 104. Kto nosi broń, nie mając przy sobie legitymacji posiadacza broni, karty broni, Europejskiej karty broni palnej, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni lub świadectwa broni albo innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni, podlega karze grzywny.

Art. 105. Kto, będąc do tego zobowiązany, nie prowadzi w sposób prawidłowy rejestru pobytu na strzelnicy, podlega karze aresztu albo grzywny.

Art. 106. W razie popełnienia czynów, o których mowa w art. 102-104, można orzec przepadek broni i amunicji, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.

Art. 107. Orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 103-105, następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 11

Przepis końcowy

Art. 108. Ustawa wchodzi w życie w terminie określonym w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę o broni i amunicji do użytku cywilnego.

• s ìv]l] } ù•šv}ÁÇY
o Œ}v]] uμv] i] } μĭÇšlμ
cywilnego

tÇl ì •š v•Á Z}Œ} }ÁÇ Z] ì μŒè w (μvl i}v}Á v] %o•Ç Z}o}P] ì
u}ĭo]Á}' ÁÇ v] %o}ĭÁ}o v] v Œ}w] l Œ

• s ìv]l ĭ
^ì ì P•s}ÁÇ ì lŒ • ì'] %oŒ lšÇ}ĭÁi}oPv]u]wμ Œ}w

- ^ì Œ P %oŒ ì']}ÁÇ Z
- x dsμu]l]
 - x Magazynki
 - x Œ}w %o}ĭ Á}}v Z μĭÇšl}ÁÇ Z
 - x Europejskie Karty Broni Palnej
 - x Transfer i znakowanie
 - x Œ}w uμ ĭ ov
 - x kolekcjonerska
 - x Kastety
 - x Œ}w %oŒ ĭ ĭĭó Œ}l] u